

Fragment uit Tiny Fisscher, *De droom van Schildpad*, Samsara, 2023.

Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.



## Ik wil iets zeggen

Schildpad deed vanochtend iets doms:  
hij stond zomaar ineens op de staart van  
Eekhoorn.

Het ging helemaal per ongeluk.

‘Sorry!’ riep hij meteen.

‘Excuus, sorry, het spijt me!’

Maar Eekhoorn zei:

‘Je deed het toch niet expres?’

‘Nee,’ zei Schildpad.

‘Nou dan,’ zei Eekhoorn.



Klaar, zou je denken,  
maar het laat Schildpad niet los,  
de volgende dag zit het hem nóg  
dwars.



Zal ik hem een brief schrijven?  
denkt Schildpad.  
Hij pakt een blaadje. En een pen.  
Precies op dat moment wordt er  
aangeklopt.  
Het is Eekhoorn.

Schildpad bloost.  
Eekhoorn bloost nog meer.  
'Ik w-wil je iets zeggen,' hapert hij.  
'Ik loop er al de hele dag mee rond.'

'O,' zegt Schildpad.  
Snel kijkt hij naar Eekhoorns staart.





Eekhoorn buigt zijn hoofd.

‘Om iets wat ik jou aandeed, een tijdje terug.  
Ik had er spijt van, maar durfde dat niet te  
zeggen...’

‘Wat deed je dan?’ vraagt Schildpad.

Eekhoorn legt het uit.  
Het was niet iets heel ergs,  
Schildpad was het allang weer vergeten.

Toch zegt hij: ‘Dank je wel, Eekhoorn.  
Dat voelt fijn.’  
De staart van Eekhoorn wipt blij op en neer.  
‘Voor mij ook,’ zegt hij.







## Dan gebeurt het

Lachen.  
Gieren.  
Brullen.

Schildpad wou dat hij dat kon.

Hij kan wel pret hebben, en plezier,  
maar bij Schildpad zie je dat niet zo.  
Al helemaal niet bij binnenpretjes.

Hij vraagt Lachvogel om raad.  
'Oei,' zegt die. 'Dat is lastig.  
Ik ben met een lach in mijn snavel geboren.'



‘Ik met een norske kop,’ verzucht Schildpad.  
‘Stuurs, nurks, narrig.  
Terwijl ik me heus vaak tevreden voel.  
En soms zelfs gelukkig...’

‘Soms zelfs gelukkig...’ herhaalt Lachvogel.  
‘Maar ook dán kun je niet proesten of  
schateren?’  
Schildpad schudt zijn hoofd.

‘Bulderen?’ probeert  
Lachvogel. ‘Of bulken?’  
Vertwijfeld haalt  
Schildpad zijn  
schouders op.



‘Giechelen, dan. Ginnegappen.  
Grinniken.’  
‘Ook niet.’  
‘Zelfs niet gniffelen of gnuiven?’  
‘Nee.’

Schildpad heeft het gevoel alsof  
de grond hem in de aarde trekt.  
Hij kan ook niks.

‘Grijnzen,’ bedenkt Lachvogel.  
‘Probeer eens te grijnzen.’  
‘Hoe moet dat?’

‘Je mondhoeken een stukje omhoog’

Schildpad probeert het.  
Dat valt nog niet mee.  
‘Denk aan elastiekjes,’ oppert Lachvogel,  
‘die je mondhoeken optrekken.’

Schildpad denkt aan elastiekjes.

‘Zo?’ vraagt hij.  
‘Ja, zo!’

De grond onder zijn voeten voelt weer  
wat lichter.  
‘Was ik nu aan het grijnzen?’  
vraagt Schildpad hoopvol.





‘Nou en of,’ antwoordt Lachvogel.  
‘En nu glimlachen: de elastiekjes iets strakker.  
Als je er geluid bij maakt, grinnik je.’

Schildpad grijnst nog een keer.  
En nog eens.  
En weer.  
Dan gebeurt het: een kleine glimlach.

Er komt een geluidje uit zijn keel.  
Het heeft iets weg van grinniken.

Schildpad oefent door  
tot zijn wangen er zeer van doen.

Dan doet hij zomaar een dansje.  
Een licht en vrolijk dansje.  
Het lijkt zelfs of hij er zachtjes bij lacht...